

HARLEQUIN

AJALOOLINE ROMAAN

*Fiktiivabikaasa
naasmine*

Eleanor Webster

Originaali tiitel:
Eleanor Webster
Her Convenient Husband's Return
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Eva Lember
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2018 by Eleanor Webster
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07360919
ISBN 978-9949-82-443-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori kommentaar

Kirjaniku ja koolipsühholoogina inspireerivad mind inimesed, kes panevad ennast füüsiliselt ja emotsionaalselt proovile ning saavad nende proovikividega edukalt hakkama. Mulle meeldib kujutada inimesi, kes oma unistuste täideviimiseks saavad võitu hirmudest ja kõrvaldavad oma teelt takistused.

See inspireeris nii Bethi kui ka Reni – Beth vaidlustab pimedada inimese tegutsemispiirangud ja Ren uurib uusi, vastuolulisi võimalusi oma venna vara käsutamiseks.

Kui selle käsikirjaga algust tegin, arvasin, et saan palju teada selle kohta, kuidas regendiajastul pimedaid koheldi. Ja nii see ka oli. Vaata minu veebilehte aadressil eleanorwebsterauthor.com. Aga see oli üllatav, kuidas ma kirjanikuna kasvasin, saades oma teistest meeltest rohkem teada.

Minu kui psühholoogi jaoks on viimase aja märksõna „ärksameelsus” sõnakõlksuks muutunud ning see on üldmõiste, millega ma võitlen. Ma olen üks suur rööprähkleja. Ma koostan nimekirju asjadest, mis on vaja ära teha, pikin kõik oma päevad liiga tihedalt tegemisi täis ja olen sageli leidnud, et käesolevas hetkes viibimine on raske. Tuhanded mõtted tiirlevad peas ringi.

Kuigi see on ikka veel ning saab alati olema minu isiksuse omadus, leidsin, et Bethi maailma avastades suurenes minu enda teadlikkus helidest, nägemismeelest, lõhnadest ja tekstuurist. Rohulibled varvaste vahel, puuvilla kergus ja sameti pehmus omandasid minu jaoks uue tähenduse.

See kogemus tuletas mulle ka meelde, et kogu see rikkus on meile kättesaadav, kui me teadlikult püüame maailma vaadata teise vaatenurga alt.

Soovin igaühele teist julgust ja rõõmu, kui uurite ja kasvate ning armastate.

Kõigile neile, kes otsustavad oma südant järgida ega
taha olla piiratud ühiskondlike normide, oma hirmude ja
füüsiliste või emotsionaalsete probleemide tõttu.

Minu abikaasale, kes julgustas mind,
kui kippusin võitluses oma kirjapandu
avaldamise eest alla jääma.

Minu äiale tema jätkuva huvi ja nõudmise eest,
et kaabakas saaks oma jälkide kuritegude
eest teenitud karistuse.

Minu isale, kes inspireerib oma armastusega elu vastu
ning jätkuva rõõmu ja huviga maailma vastu – rääkimata
tema päevikust, millesse ta oma igapäevased sissekandeid
hakkas tegema seitsekümmend kaheksa aastat tagasi!

Proloog

Tüdrukü sõrmed puudutasid iga habrast liblikat läbistavat nõöpnõela. Ta tunnetas nende külma kõvadust vastandina täies ulatuses välja sirutatud putukatetiibadele, mis olid haprad kui härmalõng.

Ruum lõhnas tolmu ja millegi imalmagusa järele. Hoolimata nägemise puudumisest tundis Beth endal hertsogi pilku. Tal tuli kananahk ihule ja ta värises, kuigi kamber oli soe, sest tuli praksus kaminas.

„Ren?” hüüdis ta.

„Sinu sõber on teises toas ja vaatab tiigrit, kelle ma maha lasin. Loominguline poiss, mis?”

Mees astus lähemale. „Niisiis, kas liblikad meeldivad sulle?”

Beth tundis mehe hingeõhku – segu alkoholist ja tubakast ning kummalise lõhnaga magusast.

„Minu meelest on nad kurvad.”

„See on sellepärast, et sa ei näe,” ütles hertsog. „Kui sa näeksid, siis imetleksid nende ilu. Ma torkan nad nõöp-

nõelte otsa, kui nad veel elus on. Ma arvan, et nende tiibade värv jääb niiviisi palju eredam.”

Tüdruk neelatas. Tema kurk tundus kuiv. Keel oli suulakke kinni jäänud, nagu oleks see paistes, ning sõnu oli raske välja öelda.

„Sina oled väga ilus,” ütles mees. „Ebatavaline ilu, täiuslikkus, mida looduses on nii harva näha. Sinu nägu, sinu näojooned on täiuslikult sümmeetrilised. Sellepärast mulle liblikad meeldivadki.”

Beth tõmbas oma käed väljapanekute vitriinist eemale, nihkudes järsult ja instinktiivselt eemale. Ta komistas ning tundis, kuidas ta reis vastu üht teravat nurka sattus.

„Ole ettevaatlik!” Hertsog puudutas oma käega tüdruku oma.

Tüdruk tundis mehe sõrmede survet ja tema hingeõhu lõhna. Ta surus oma käsivarred tihedalt vastu oma keha.

„Ren!” hüüdis ta uuesti.

„Majal on väga paksud seinad. On tore teada, kui kellegi elumaja on hästi ehitatud, kas sa ei arva?”

Beth tundis, et ta hakkab hingeldama ja peopesad muutuvad higiseks.

„Beth?”

Tüdruk tundis tohutut kergendust koos kummalise seguga eufooriast ja paanikast, kui ta Reni tuttavaid samme kuulis.

„See tiigritopis on fantastiline,” ütles poiss. „Ma tahaksin näha mõnda elusat tiigrit. Kas sa tahad seda kompida?” Ren vakatas. Tüdruk kuulis, kuidas poiss tema poole kõnnib. „Beth, kas sa oled haige?”

Beth noogutas ning Ren haaras tal käest kinni. Tema puudutus oli soe ja tuttav.

„Ma... tahaksin... koju... minna,” lausus tüdruk vaevalt, stakaatorütmis, iga silbi järel järsult hingeldades.

„Tule jälle siia, millal iganes sul selleks soov tekib,” ütles hertsog.

Beth klammerdus Reni käe külge, kui nad ruumist lahkusid ja trepist alla astusid. Nad ei rääkinud midagi, kui nad põiki üle sissesõidutee läksid ja seejärel otseteed pidi läbi metsa tagasi kodusesse Graham Hilli jõudsid.

Hingamine aeglustus alles siis, kui nad istusid oma lemmikpaigas, toetades selga vastu jässakat tammepuutüve ja kätega puudutades niisket sametist sammalt.

„Ärme enam sinna lähme,” ütles Beth. „Mitte kunagi enam.”

„Mis juhtus?”

„Mitte midagi.” See oli tõsi ja ometi oli tüdruk tundnud rohkem hirmu kui kunagi varem. Rohkem hirmu kui siis, mil ta aia otsast maha kukkus. Või kui ta metsas ära eksis. Või kui tema hobune ehmus ja perutama hakkas.

„Ta vaatas sind kuidagi imelikult.”

„Jah, ma tundsin seda.”

„Me ei lähe tagasi,” nõustus Ren. „Ma arvasin, et tal on rohkem loomi. Üks tiiger pole midagi erilist.”

„Ja liblikad.”

Ren tõsis püsti. Ta ei suutnud kunagi kaua aega vaikselt ühe koha peal püsida, kui ta just ei maalinud. „Unustagem see jube vana koht. Me ei lähe sinna tagasi, isegi mitte saja tiigri pärast. Mida me nüüd võiksime teha – kas läheme kala püüdma või peaksime vaatama, kas proua Bridges on midagi küpsetanud?”

Beth tõmbas ninaga õhku. „Ma arvan, et ma tunnen värs-kete kuklite lõhna.”

„Sinu vend ütleks, et see on teaduslikult võimatu,” naeris Ren.

„Ja sina ütleksid, et me peaksime selle ikkagi üle kontrollima.”

Poiss haaras tüdrukul käest ning too tõusis püsti. Üheskoos kahlasid nad üle põllu Reni kodu poole. Sooja päikese käes, hellitades lootust saada osa proua Bridgesi värsketest küpsetistest, unustas Beth hertsogi ja tema liblikad sootuks.

Esimene peatükk

Kümme aastat hiljem

„*S*a peaksid minuga abielluma.”

„Mida? Miks?” Beth haaras sametdiivani kulunud käetoest, justkui sellelt hulluks läinud maailmas tuge otsides. Või ehk oli ta Reni selgest väitest valesti aru saanud.

„See on parim lahendus.”

„Millele nimelt? Et sa ei ole kõigi nende kümne eemal oldud aasta jooksul vastuarmastust leidnud?”

„Muidugi mitte,” ütles Ren talle omase otsekoheusega.

See lisas Bethile kindlustunnet, et vähemalt ei ole mees täielikult aru kaotanud.

„Kui sa teed seda isa surma tõttu, siis seda pole küll vaja. Tuleme Jamiega piisavalt hästi toime.”

„Siis enam mitte, kui sa hertsogiga abielluksid,” lausus Ren.

„Sa kuulsid?” Beth tundis, kuidas tema jõud hakkab raugeta ja selg vajub küüru. Ta ohkas vaevukuuldavalt.

„Halvad uudised levivad kiiresti.”

„Ma ei ole... Tä palus mind endale naiseks, kuid ma teeksin seda vaid viimases hädas. Kui midagi muud enam üle ei jääks.”

„See oleks katastroof.”

Miks ta arvas, et Beth ei tea seda? Isegi praegu tõmbus tema kõht hirmust krampi ning öösiti lamas ta liiga sageli ärkvel, üleni külma higiga kaetud.

„See oleks parem kui võlavangla,” lausus Beth kibedusega. „Igatahes loodan ma talle selle maa lihtsalt maha müüa.”

„Mina läheksin pigem vangi. Pealegi ei osta ta seda maad kunagi ära. Ta tahab maad koos sinuga.”

„Ma ei saa aru, miks Ayrebourne tahaks minusugusega abielluda.”

Beth kuulis, kuidas Ren järsult sisse hingas.

„Nagu alati sa alahindad ennast,” pomises mees. „Hertsog on kollektsionäär. Talle meeldivad ilusad asjad. Sina oled erakordselt ilus.”

„Ma...” Beth puudutas sõrmedega oma nägu. Inimesed olid talle alati öelnud, et tema ilu on üürrike ja ebamaine. Tõepoolest, ta oli ikka ja jälle sõrmedega piki oma näojooni vedanud, vajutades sõrmedega piki lõualuud ning põsekontuuri, et leida enda ja teiste nägude vahelisi erinevusi.

Ta lasi oma käed alla. „Kuidas sa sellest üleüldse teada said?”

„Jamie käest.”

„Jamie? Sa oled Jamiet juba näinud?”

„Mitte siin. Londonis. Hasartmängudel.” Ren kõneles vaikselt, ühetasasel häälel.

„Jamie ja hasartmängud?” Beth surus käe rusikasse, pigistades vaistlikult oma kleidiriiet nutsakuks kokku. „Ma tahtsin öelda... see ei ole võimalik... ta peaaegu et ei võta ühiskondlikust elust osa.”

„Ma kohtasin teda kasiinos. Toimetasin ta sealt minema, enne kui suurem kahju jõudis sündida.”

„Ta vihkab Londonit. Millal ta siis seal Londonis oli?”

„Eelmisel nädalavahetusel.”

„Ta ütles, et kavatseb Horbury Mewsis kaks hobust maha müüa.”

„Ilmselt tegi ta väikese kõrvalepõike,” ütles Ren.

Bethi mõtted keerlesid peas ringi – kiiresti ja paaniliselt. See ei olnud loogiline. Jamie oli nii... nii väga teistmoodi kui isa. Asjadest, millest isa üle libises, rääkis Jamie napi-sõnaliselt või takerdus pedantselt detailidesse ja teaduslikesse hüpoteesidesse.

„Aga miks? Miks ta seda teeb? Ta teab liigagi hästi, kui palju halba võivad hasartmängud kaasa tuua.”

„Ma kujutan ette, et ta loodab, et tema võimekus numbritega ringikäimisel võimaldab tal olla edukam kui teie isa.”

„Ainult et tema suutmatus inimestega suhelda teeb asja tema jaoks veelgi hullemaks.”

Beth jäi hetkeks vait. Siis tõusis ta püsti, ärgitades ennast tegema teadlikku jõupingutust, hoides oma kätt toolileenil, et mitte suunataju kaotada. See ei olnud Reni probleem. Beth ei olnud teda aastaid näinud ja mehel ei olnud vaja ei temale ega tema perekonnale mingeid kangelaslikke ohvreid tuua.

„Täna, et rääkisid mulle Jamiest. Ma räägin temaga,” ütles Beth tundetult.

„Meeleheite korral toimib loogika harva.”

„Tal pole põhjust meeleheitel olla.”

„Ta armastab sind ja ta armastab seda maad. Talle ei meeldiks üldse, kui sa hertsogiga abielluksid ja ta ei tahaks isegi rohuliblet maha müüa. Ta kataloogis seemneid, kui oli kolmeaastane.”

„Seitsmene,” parandas Beth. „Ta kataloogis seemneid, kui oli seitsmeaastane. Aga ma leian mõne muu lahenduse.”

„Ma pakkusin sulle muud lahendust.”

„Abielluda? Sinuga?”

„Mina ei ole kurjuse kehastus ega lähedane sugulane.”

Beth lasi toolist lahti ja astus neli sammu akna suunas, justkui ruumiline distantis võiks aidata tal oma mõtetes selgusele jõuda. Ta tundis mehe kohalolekut. Isegi ilma nägemata teadis Beth, kui pikk mees on, tundis mehe hääle sügavat tämbrit, heina- ja seebilõhna, millesse nüüd oli segunenud tubakalõhn. Segadusse ajav segu tuttavlikust ning millestki uuest ja võõrast. Ühelt poolt oli ta poiss, keda ta oli kunagi tundnud, kuid samas ka see võõras, kes oli just äsja äkki tema ellu tagasi tulnud.

Beth soovis, et ta saaks mehe nägu puudutada. Ta tahtnuks tema näojooni kompida, nagu ta oli kunagi ilma pike-malt mõtlemata teinud, mis oli sama loomulik toiming nagu hingamine.

„Sa pole siin kümme aastat käinud ja nüüd tuled abielu-ettepanekuga lagedale. Mis oleks abielust kasu? See ei võimaldaks meil maksta isa võlga. Ma juba pakkusin sinu vennale, et ta ostaks maa ära, aga ta on sama vaene kui meiegi.”

Ren naeris, ehkki Beth ei öelnud midagi naljakat. „Eri-nevalt oma vennast olen ma tõeline kröösus. Ja sa ei pea

kartma, ma tean, et vajad iseseisvust ja et sulle ei meeldi abielu. See saab olema abielu üksnes nime poolest.”

„Aga miks?” küsis Beth, kuid punastas siis ja pööras pea kõrvale. „Ma ei mõelnud... ma mõtlen, miks abielluda? Kas sa ei võiks lihtsalt maa ära osta või meile raha laenata, kui oled nii rikas ja innukas meid päästma?”

Beth kuulis riiete sahinat, nagu oleks Ren õlgu kehitanud, ja peaaegu tundis, kuidas mehe huuled pilkavaks naeratuks kõverduvad. „See annaks sulle eestkostja.”

„Ma ei vaja eestkostjat.”

„Sa pole veel kakskümmend üks.”

„Mul on Jamie.”

„Ta ei ole veel kahtekümmendki. Pealegi ei ole temast Ayrebourne'ile vastast. Abielu minuga muudaks abielu hertsogiga võimatuks.” Mees vaikis hetke. „Tead ju küll, et olid mu parim sõber.”

Beth hõõrus sõrmedega aknalaua siledat värvitud pinda, nõjatudes otsaesisega vastu aknaruutu. Tema silme ette kerkisid mälestused: pikad õhtupoolikud oja ääres, talvised jalutuskäigud, lumi krudisemas jalgade all, ja pikad jalgsimatkad sügiseti, tuul kõrvus vihisemas.

„Lapsepõlvesõprus ei vaja selliseid ohvreid. Me pole sinuga aastaid rääkinud.”

Hetke ei kostnud mees midagi, aga kui ta seda tegi, oli tema hääles midagi, mis pani Bethi keha surisema ja muutis hingamise ebaühtlaseks.